

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **P. Ž.**, zastoupený Mgr. et Mgr. Michalem Jandurou, advokátem se sídlem Husova 79, Jičín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2018, čj. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 6. 2020, čj. 29 Ad 8/2019-62,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 6. 2020, čj. 29 Ad 8/2019-62, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. et Mgr. Michalu Jandurovi, advokátovi se sídlem Husova 79, Jičín, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1 300 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal 3. 4. 2018 o invalidní důchod. Tuto žádost žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 19. 7. 2018, čj. X. Podle posudku o invaliditě bylo zjištěno snížení pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 10 %, způsobené poruchou osobnosti podle kapitoly V, položky 7a přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Posuzující lékař zároveň zvýšil hodnocení poklesu pracovní schopnosti o dalších 10 % pro další postižení, celkových 20 % však nepostačuje ani pro invaliditu I. stupně. Pro invaliditu I. stupně vyžaduje § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu alespoň ve výši 35 %.

[2] Proti rozhodnutí žalované z 19. 7. 2018 podal žalobce námitky. Žalovaná námitky shora označeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí z 19. 7. 2018 potvrdila. Posudek vyhotovený pro účely řízení o námitkách se totiž zcela ztotožnil se závěry předchozího posudku.

[3] Toto rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, ve které namítal nesprávné a neúplné posouzení jeho zdravotního stavu. Krajský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. K posouzení zdravotního stavu žalobce byl zpracován posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové. Ten se ztotožnil se závěry přechozích posudků ohledně hlavní příčiny poklesu pracovní schopnosti (porucha osobnosti), ale vzhledem k míře narušení společenského fungování žalobce a jeho subnormnímu intelektu vyhodnotil toto postižení jako středně těžké, tedy postižení podle kapitoly V, položky 7b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, se stanoveným poklesem pracovní schopnosti v rozmezí 30 – 45 %. Jelikož žalobce nebyl nikdy psychiatricky hospitalizován, stanovila posudková komise míru poklesu pracovní schopnosti na dolní hranici tohoto rozmezí, tedy ve výši 30 %. Krajský soud následně vyžádal doplňující posudek posudkové komise týkající se ztráty sluchu žalobce. Ten vyhodnotil žalobcovy obtíže se sluchem jako ztrátu slyšení v rozmezí 10-39 % podle kapitoly VIII, oddílu A, položky 7 přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, podle které činí pokles míry pracovní schopnosti 10 % (konkrétně činila ztráta sluchu u pravého ucha 7,8 %, u levého ucha 88,3 %, celkově 31,8 %). Ztráta sluchu tedy není rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a není ji podle doplňujícího posudku možné ani zohlednit ve zvýšení míry poklesu pracovní schopnosti v rámci rozhodující příčiny, pro kterou je stanoveno procentní rozmezí 30 - 45 %. Doplňující posudek tedy stanovil stejně jako první posudek pořízený v řízení před krajským soudem míru poklesu pracovní schopnosti žalobce na 30 %. Krajský soud neměl pochybnosti o správnosti a úplnosti posudků, a tudíž žalobu zamítl, jak už bylo uvedeno.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel nejprve popisuje průběh správního řízení a shrnuje i obsah žaloby. Následně namítá nesprávné a neúplně zjištěný zdravotní stav a vadně posouzenou právní otázku. Uvádí, že krajský soud vyhlášku o invaliditě aplikoval a vyložil nesprávně. Stěžovatel upozorňuje, že většina poruch uvedených v kapitole V přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity (duševní poruchy a poruchy chování) je hodnocena poklesem pracovní schopnosti o 35 % a více. Stav stěžovatele odpovídají řadě těchto poruch (podstatné narušení pracovního a společenského chování, závažné maladaptivní chování, opakované situační dekompenzace, zvýšená konfliktnost). Jelikož měla být stěžovatelova ztráta pracovní schopnosti vyhodnocena v rámci jedné z těchto poruch, a to ve vyšší procentní výměře, mělo zároveň dojít podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity ke zvýšení míry poklesu pracovní schopnosti až o 10 dalších procentních bodů vzhledem k jeho dalším zdravotním problémům. Trpí ztrátou sluchu ve výši téměř 90 %, bolestí hrudníku a mezižebních nervů, prodělal tříselnou kýlu, má subnormní intelekt, neumí číst a psát. Konečně stěžovatel namítá, že nebyl vyšetřen psychiatrem.

[5] Žalovaná navrhlá zamítnutí kasační stížnosti. Námitky stěžovatele ohledně nesprávně zjištěného zdravotního jsou velmi obecné a stěžovatel neuvádí, v čem konkrétně spatřuje nedostatky posudků zpracovaných posudkovými komisemi (žalovaná upozorňuje, že soud nechal zpracovat posudky dva). Druhý posudek si soud vyžádal právě pro stěžovatelem zmiňovanou poruchu sluchu, členem komise byl lékař se specializací v oboru ORL. Naopak v komisi, která vyhotovila první posudek, byl členem komise lékař se specializací v oboru psychiatrie – komise v tomto složení jednala 18. 10. 2019 v přítomnosti stěžovatele, který byl vyšetřen. Za neopodstatněné považuje žalovaná i tvrzení, že stěžovatel neobdržel lékařské posudky

pokračování

ve správním řízení, protože ze žaloby ke krajskému soudu je zřejmá obeznámenost stěžovatele s těmito posudky.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů.

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti svými námitkami směřuje proti nesprávnému posouzení jeho zdravotního stavu. Uvádí, že většina poruch uvedených v kapitole V přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity (duševní poruchy a poruchy chování) je hodnocena poklesem pracovní schopnosti o 35 % a dále že mu měla být zvýšena míra poklesu pracovní schopnosti s ohledem na jeho další zdravotní problémy.

[9] Podle § 26 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění se za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav „považuje zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významně pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než 1 rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než 1 rok.“ Dané ustanovení je rozvedeno mimo jiné v § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity, dle kterého *v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů* a dále také v § 2 odst. 3 téže vyhlášky, podle něhož *je-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.*

[10] Jak vyplývá z ustálené judikatury zdejšího soudu, rozhodnutí soudu v případě soudního přezkumu rozhodnutí o dávce důchodového pojištění podmíněné existencí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, již je i invalidní důchod, se opírá především o odborné lékařské posouzení. Posouzení zdravotního stavu a souvisejícího zbytkového pracovního potenciálu je věcí odborně medicínskou, k níž nemá soud potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily. Ve věcech důchodového pojištění zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise, jak vyplývá z ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, čj. 5 Ads 34/2003-82, č. 526/2005 Sb. NSS). V posudku takové odborné lékařské komise se hodnotí nejenom celkový zdravotní stav a dochované pracovní schopnosti pojištěnce, nýbrž se v něm zaujímají i posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, zániku či dalším trvání. Tento posudek je tedy v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na který je soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Posudek, který se zpracovává v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věcech invalidního důchodu, lze však považovat za úplný a přesvědčivý v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k účastníkem řízení

udávaným potížím a své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, čj. 6 Ads 148/2010-68, ze dne 19. 1. 2017, čj. 7 Ads 229/2016-54 nebo ze dne 14. 8. 2018, čj. 4 Ads 182/2018-20).

[11] Posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá a ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především. Důležitým pravidlem, které nutno zvláště zdůraznit, je ustanovení § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jež stanoví, že při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu. To znamená, že posudková komise musí ozřejmit své závěry právě ve vztahu k období, kdy bylo vydáno rozhodnutí ohledně invalidního důchodu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, čj. 6 Ads 148/2010-68).

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele vůči nesprávně zjištěnému zdravotnímu stavu, pokud jde o určení zdravotního postižení, které je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a stanovení poklesu pracovní schopnosti, způsobeného touto příčinou. Tato námitka není důvodná. Stěžovatel v kasační stížnosti napadá rozsudek krajského soudu a příslušné posudky posudkových komisí velmi obecně. Tvrzení stěžovatele o vysokém procentním hodnocení poklesu pracovní schopnosti u většiny poruch v kapitole V přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity sice odpovídá skutečnosti, ale stěžovatel nevysvětluje, proč považuje za nevěrohodné či nepřesvědčivé zařazení své poruchy pod středně těžkou poruchu osobnosti, uvedenou jako položka 7b této kapitoly. Naopak kasační stížnost uvádí přehled problémů stěžovatele, který téměř doslova odpovídá popisu této položky v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity: *„stavy s podstatným narušením pracovního a společenského fungování, závažné maladaptivní chování, opakované situační dekompenzace.“*

[13] Stěžovatelova ztráta pracovní schopnosti z důvodu nepříznivého zdravotního stavu byla posudky posudkových komisí pořízených v řízení před krajským soudem stanovena na 30 % (na samé dolní hranici rozmezí pro příslušnou poruchu dle kapitoly V položky 7b vyhlášky o posuzování invalidity). Posudek posudkové komise vycházel z nálezu ošetřujícího praktického lékaře z Věznice Valdice, z psychiatrických nálezů psychiatra z téže věznice, z vyšetření klinickým psychologem PhDr. K., z interních nálezů z nemocnice v Ostrově a Jičíně a z propouštěcích zpráv z chirurgického oddělení Vězeňské nemocnice Praha – Pankrác. Stěžovatel nenamítal, že by tato dokumentace byla neúplná. Pouze při jednání posudkové komise tvrdil, že nebyl vyšetřen psychologem, což ale neodpovídá skutečnosti, neboť posudková komise měla k dispozici zprávu PhDr. K. z 16. 11. 2018. Na tuto námitku posudková komise zareagovala také tím, že subnormní intelekt byl prokázán již tím, že stěžovatel absolvoval základní školu a také tím, že porucha osobnosti je medicínskou diagnózou, kterou stanoví psychiatr a nikoli psycholog. Kasační stížnost sice paušálně namítá nesprávné zjištění zdravotního stavu, ale neuvádí žádné důvody, proč by stanovení této hodnoty na dolní hranici rozmezí pro příslušnou poruchu bylo nevěrohodné či nepřesvědčivé. Stanovení hodnoty poklesu pracovní schopnosti na dolní hranici rozmezí 30 – 45 % je v prvním z posudků pořízených v řízení před krajským soudem přesvědčivě vysvětleno skutečností, že stěžovatel nebyl nikdy psychiatricky hospitalizován, což znamená, že potíže způsobené středně těžkou poruchou osobnosti dosud nebyly tak vážné, aby vyžadovaly psychiatrickou hospitalizaci, která je-li potřebná, jistě není vyloučena i během výkonu trestu.

pokračování

[14] Vzhledem ke stanovení hodnoty poklesu pracovní schopnosti na dolní hranici rozmezí 30 – 45 % pak nemohlo dojít ani ke zvýšení stanovené hodnoty podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity s ohledem na další zdravotní obtíže. Podle tohoto ustanovení je totiž možné zvýšit hodnotu poklesu pracovní schopnosti jen v případě, že výsledná hodnota přesáhne horní hranici stanoveného rozmezí. K tomu nemůže v daném případě dojít, protože horní hranice daného rozmezí je 45 % a 30 % zvýšených o maximálních 10 procentních bodů činí 40 %.

[15] Přesto bylo zapotřebí se námitkou nedostatečného zohlednění dalších zdravotních obtíží při stanovení míry poklesu pracovní schopnosti zabývat i z jiného úhlu pohledu, a to skrze podmínky plynoucí z § 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity. Ostatně krajský soud právě z důvodu tvrzených dalších zdravotních obtíží vyžádal zpracování doplňujícího posudku, neboť dospěl k závěru, že je nutné vyhodnotit sluchové postižení stěžovatele. Tento posudek vycházel nálezu ORL vyšetření, při kterém bylo provedeno audiometrické vyšetření s výsledkem, že ztráta sluchu činí u pravého ucha 7,8 %, u levého ucha 88,3 %, celkově 31,8 %. Posudková komise k tomuto stavu konstatovala, že jej lze hodnotit podle kapitoly VIII, oddílu A, položky 7 přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity (ztráta slyšení v rozmezí 10-39 %), podle které činí pokles míry pracovní schopnosti 10 %. Uvedla však, že „*postižení sluchu nezákládá nárok na invaliditu ani ji nelze zohledňovat v rámci rozhodující příčiny, kde je procentní rozpětí 30-45%*“. Posudková komise nicméně podle názoru Nejvyššího správního soudu vůbec nevysvětlila, proč se ztráta sluchu o 31,8 % vůbec nemůže projevit ve výměře poklesu pracovní schopnosti v rámci rozmezí stanoveného pro rozhodující příčinu zhoršeného zdravotního stavu (posudek jen stroze poznamenal, že jej zohlednit „nelze“). Stěžovatel sice chybně mířil svojí námitkou na § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity, nicméně z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že napadá i zohlednění dalších zdravotních obtíží **v rámci** rozmezí ztráty pracovní schopnosti z důvodu rozhodující příčiny zhoršeného zdravotního stavu. Toto zohlednění umožňuje právě § 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity, podle kterého se procentní míra poklesu pracovní schopnosti stanoví podle rozmezí „rozhodujícího“ zdravotního postižení **se zřetelem** k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Výše uvedená vada posudku ohledně chybějícího vysvětlení nezohlednění ztráty sluchu způsobila nepřesvědčivost tohoto posudku, a jelikož na něm krajský soud založil svůj rozsudek, došlo v řízení před krajským soudem k jiné vadě řízení podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, čj. 4 Ads 13/2003-54, č. 511/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud tedy rozsudek krajského soudu z tohoto důvodu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] Pochybnosti ohledně zohlednění dalších zdravotních obtíží na druhou stranu nevyvolal naopak nespécifikovaný poukaz stěžovatele na bolest hrudníku a prodělanou kýlu, protože oba problémy jsou uváděny v posudcích posudkové komise a nic nenasvědčuje tomu, že jejich význam posudková komise nevěrohodně podhodnotila (lékařské nálezy zabývající se těmito zdravotními potížemi byly součástí podkladů pro jednání posudkové komise, které z nich vycházela). Subnormní intelekt a neschopnost psát jsou taktéž uváděny v posudcích, a subnormní intelekt je výslovně jedním z důvodů, proč posudková komise vyhodnotila poruchu osobnosti jako středně těžkou. Pokud jde o vyšetření psychiatrem, toto tvrzení stěžovatele neodpovídá skutečnosti, protože lékař s touto specializací byl členem „první“ posudkové komise a jednání této komise 18. 10. 2019 byl stěžovatel účasten. Nadto součástí zdravotní dokumentace, která byla podkladem pro posudek posudkové komise, bylo několik psychiatrických nálezů z období od 19. 4. 2018 do 12. 8. 2019 vyhotovených MUDr. R. z Věznice Valdice.

[17] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že byť to stěžovatel výslovně v kasační stížnosti nenamítal, v žalobě poukazoval také na nedostatky ve správním řízení (o nedoručení lékařských

posudků ve správním řízení a nedostatečném vyšetření posudkovými lékaři), přičemž krajský soud se k těmto námitkám nevyjádřil. V dalším řízení by proto bylo na místě, aby se krajský soud zabýval veškerou žalobní argumentací (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, čj. 3 As 4/2007-58, anebo ze dne 2. 8. 2012, čj. 4 Ans 1/2012-61).

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem s. ř. s.); v něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v novém rozhodnutí krajský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[20] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené shledal stěžovatelem uplatněné námitky nedůvodnými, a kasační stížnost proto dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalované, která měla ve věci úspěch, nevznikly náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[22] V řízení před krajským soudem byl stěžovateli ustanoven advokát Mgr. et Mgr. Michal Jandura, který ho zastupoval i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 8 věta poslední s. ř. s.). V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci za řízení o kasační stížnosti odměnu za jeden úkon právní služby a to písemné podání ve věci samé (kasační stížnost) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] Za každý úkon právní služby náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 1 000 Kč [§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovenému zástupci náleží 1 300 Kč. O odměně a náhradě hotových výdajů ustanoveného zástupce za řízení před krajským soudem rozhodl krajský soud samostatným usnesením ze dne 19. 6. 2020, čj. 29 Ad 8/2019-67, které není tímto rozsudkem nijak dotčeno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. prosince 2020

Petr Mikeš
předseda senátu